

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobce: **N. K.**, narozený „X“, státní příslušnost Republika Kazachstán,
t. č. pobytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, č. j. OAM-923/ZA-ZA11-P10-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, č. j. OAM-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

923/ZA-ZA11-P10-2017, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho výroková část není dostatečně konkrétní a určitá. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v něm není náležitě a v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu definován účastník řízení. Podle žalobce absentuje v napadeném rozhodnutí označení relevantních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, konkrétně kompetenčních ustanovení definujících věcně a místně příslušný správní orgán. Vedle toho žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 17/2007. Zdůraznil, že obsáhle popsal důvody, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak žalovaný řádně neodůvodnil, proč shledal azylový příběh žalobce nerelevantním. Napadené rozhodnutí v tomto směru podle žalobce odporuje správnímu řádu, aktuální judikatuře a zásadám spravedlivého procesu. Dodal, že žalovaný zcela ignoroval názor žalobce i podklady, které sám shromáždil, a tyto nenavázal k aktuální situaci žalobce.
3. Podle žalobce žalovaný jednotlivé důvody pro udělení azylu posoudil zcela nedostatečně. Žalobce konstatoval, že závěry žalovaného týkající se azylu podle § 12 zákona o azylu svědčí o nezájmu žalovaného náležitě posoudit důvodnost žádosti a o nepochopení tohoto institutu. Uvedl, že podstatou posouzení důvodnosti jeho žádosti nebyla skutečnost, že ve své vlasti nebyl členem politické strany, ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv, ale jeho prohlášení, že je křesťanského vyznání. Zdůraznil, že podklady opatřené žalovaným potvrzovaly islamistické zaměření většiny země a pronásledování křesťanů. Žalobce připustil, že tuto obavu neuvedl jako hlavní důvod v žádosti o azyl, nicméně se domníval, že bylo povinností žalovaného se touto možností zabývat a náboženské přesvědčení žalobce zohlednit při posouzení důvodnosti udělení azylu.
4. Žalobce připomněl, že ve správním řízení opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy v důsledku ztráty pobytového oprávnění přišel o možnost pobývat na území České republiky, kde žije od svých devíti let. Vylíčil, že k zemi původu již nemá žádný vztah a za domov považuje Českou republiku, kde žije celá jeho rodina. Dodal, že v minulosti byl jemu i celé jeho rodině udělen trvalý pobyt z humanitárních důvodů. Dále poukázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí České republiky k informacím o zemi původu žalobce, podle které je integrace občanů Kazachstánu vracejících se z dlouhodobého pobytu v zahraničí velmi složitý proces, kdy je důležité silné rodinné zázemí v dané zemi. Žalobce podotkl, že v Kazachstánu nemá žádné rodinné zázemí, nemá se kam vrátit, neorientuje se v poměrech v zemi původu a nedisponuje finančními prostředky, kterými by financoval svůj pobyt v Kazachstánu. Tato žalobcova situace je podle něj naprosto mimořádná a zakládá důvod pro velmi pečlivé posouzení udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu. Žalobce zdůraznil, že žalovaný tato zjištění ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vztahu

k důvodnosti udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu v napadeném rozhodnutí neposuzoval, což činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

5. Posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany ze strany žalovaného svědčí podle žalobce o nepochopení tohoto druhu mezinárodní ochrany. Žalobce shledal vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v tom, že by musel opustit území České republiky a nezletilé dítě, čímž by došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Doplnil, že do definice vážné újmy byla podle důvodové zprávy k zákonu č. 165/2006 Sb., zahrnuta i situace, kdy vycestování není možné s ohledem na soukromý a rodinný život cizince.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Popřel oprávněnost námitek, které podle něj neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že řádně zjistil skutečný stav věci a žalobcem uvedené důvody a tvrzené skutečnosti dostatečně posoudil. Uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí byla řádně konkretizovaná a účastníci správního řízení byli specifikováni podle požadavků správního řádu. Žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a konstatoval, že legalizace pobytu na území České republiky, a skutečnost, že zde žije jeho nezletilá dcera, nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného platí, že povinnost zjistit skutečný stav věci podle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které cizinec v průběhu správního řízení uvede. Žalovaný trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Konkrétně vycházel z velmi podrobného pohovoru se žalobcem a z opatřených rozsáhlých podkladů. Žalovaný připomněl, že žalobce přišel o pobytové oprávnění vlastní vinou, neboť opakovaně páchal trestnou činnost, za což mu byl opakovaně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody.
7. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce nebyla shledána odůvodněná obava z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Doplnil, že snahou žalobce byla především legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný trval na tom, že v napadeném rozhodnutí podrobně zhodnotil situaci žalobce a nesnažil se jeho situaci, ani politickou situaci v rodné zemi žalobce, zlehčovat. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003, podle něhož nelze poskytnutí azylu zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný rovněž na základě uskutečněného pohovoru se žalobcem a opatřenými podklady nedospěl k závěru, že by žalobci po návratu do vlasti bezprostředně hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Podotkl, že na území Kazachstánu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalovaný rovněž neshledal, že by vycestování žalobce do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K humanitárnímu azylu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003, podle něhož na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Žalovaný byl přesvědčen, že situaci žalobce dostatečně posoudil, a odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí. Závěrem poukázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Správní spis

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 11. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 11. 2017 poskytl údaje potřebné k žádosti

o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Kazachstánu, náboženského přesvědčení křesťan, nikdy nebyl členem politické strany, ani nebyl nijak politicky aktivní, cítí se zcela zdrav a je svobodný. Uvedl, že má dceru L. S., narozenou ... Poslední bydliště v Kazachstánu si nepamatoval, neboť v devíti letech (v roce ...) přicestoval s rodiči do České republiky a od té doby zde pobývá, pouze v letech 2005 až 2008 jezdil navštěvovat tetu do Německa na turistické vízum. Na cestu z vlasti a den a místo vstupu na území České republiky si nevzpomněl. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v Kazachstánu od svého dětství nebyl, nikoho tam nemá, po celou dobu žije v České republice, kde žije i jeho dcera. Dodal, že v Kazachstánu není dobrá bezpečnostní situace, mluví se tam kazašsky, což žalobce neumí, v zemi je také více rozšířen islám, přičemž žalobce je křesťan.

9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 11. 2017 žalobce uvedl, že Kazachstán opustil v roce ..., když mu bylo osm let, od té doby tam nebyl. Jeho babička byla české národnosti a s jeho matkou se rozhodly odjet do České republiky, neboť

v Kazachstánu nebyla práce a byly tam špatné životní podmínky. Jeho matka žije v Chomutově, babička zemřela a na otce si nevzpomíná, do České republiky s nimi necestoval. Z jeho příbuzných nikdo v Kazachstánu nežije, s nikým z Kazachstánu žalobce není v kontaktu. V České republice pobýval legálně od roku ... na povolení k trvalému pobytu, vychodil zde základní školu, stavební učiliště však nedokončil. Živil se jako čalouník či operátor výroby. Připustil, že byl odsouzen za trestný čin krádeže, ve vězení strávil 20 měsíců, výkon trestu mu skončil dne 10. 10. 2017, přišel o povolení k trvalému pobytu a bylo mu uloženo do 8. 11. 2017 opustit Českou republiku. Když byl dítě, žádala jeho matka o udělení českého občanství, avšak kvůli ztrátě nějakých dokladů jim nebylo uděleno. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až nyní, neboť pozbyl trvalý pobyt v České republice, nedovede si představit život v Kazachstánu, chce zůstat v České republice a nepodařilo se mu vyřídit si jinou formu pobytu. Žalobce žije se svou matkou, jejím přítelem a svým bratrem v J. v ulici „X“. Jeho dcera žije se svou matkou v J. v ulici „X“. S dcerou se navštěvují každý den, žalobce jí hradí různé aktivity a oblečení. Když pobýval ve vězení, tak její dcera každý měsíc navštěvovala, také si psali a o dceru se starala i jeho matka. V rodném listě dcery není žalobce zapsán, ale má čestné prohlášení její matky, že je otcem. Informaci, že v Kazachstánu není bezpečno, střílí se tam a jsou tam atentáty, žalobce ví z televize a internetu. Také mu to vyprávěli bratrance, kteří přijeli

z Kazachstánu asi před dvěma nebo třemi lety. Žalobce se trochu domluví rusky, ale od známých se dozvěděl, že kazašské úřady vyžadují pouze kazachštinu. Podotkl, že většina obyvatelstva jsou muslimové, a proto se obává, že by se k němu jako ke křesťanovi chovali nepřátelsky, protože jsou svou podobou jiní a to se projevuje i v jejich chování vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

křesťanům. Dodal, že tento jeho názor nevychází z jeho osobní zkušenosti, říkali mu to známí, kteří tam byli a vědí, co se tam děje. Žalobce se považuje za Čecha, byl vychován v české kultuře, vůbec si nedovede představit návrat do Kazachstánu. Žalobce uvedl, že čestné prohlášení matky své dcery o svém otcovství doloží; žalovaný mu k tomu stanovil lhůtu 14 dnů.

10. Dne 9. 11. 2017 žalobce požádal o odchod do soukromí. Dne 26. 4. 2018 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis rejstříku trestů ze dne 7. 11. 2017, informaci z Cizineckého informačního systému (CIS) k předchozímu pobytu žalobce, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Republice Kazachstán za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, informaci Ministerstva vnitra ze dne 17. 7. 2017, č. j. 107319/2017-LPTP, a informaci OAMP – Kazachstán, bezpečnostní situace v zemi, ze dne 28. 8. 2017. Žalobce uvedl, že se s obsahem podkladů chce seznámit, žalovaný mu k tomu stanovil lhůtu do 10. 5. 2018. K doplnění podkladů, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedl, že se vyjádří ve stanovené lhůtě.
11. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, nepředložil ani příslibené čestné prohlášení o svém otcovství. Žalovaný následně dne 14. 6. 2018 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 18. 7. 2018.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nedostatečně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vypořádal

s možností udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, zejména ve světle jeho složité životní situace. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se v souvislosti s posuzováním, zda jsou naplněny podmínky

§ 14 zákona o azylu (humanitární azyl), zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce

a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný současně vysvětlil, že na humanitární azyl není právní nárok, tato forma azylu je udělována pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce se udělení humanitárního azylu nijak výslovně nedomáhal a žalovaný skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný navíc poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění a přeje si zde nadále žít, přičemž legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že žalobce ve správním řízení ničím neprokázal své otcovství k nezletilé L. S. Toto odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a zejména k vlastním tvrzením samotného žalobce jako dostačující a napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, jejíž zkoumání je předmětem další části tohoto rozsudku.

16. Soud se dále zabýval námitkou, že se žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Soud připomíná, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti, ze kterých je zřejmé, že žalobcova žádost je vedena snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, a to z důvodu pozbytí povolení k trvalému pobytu. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informace z Cizineckého informačního systému a dále též zprávy týkající se bezpečnostní situace v Kazachstánu. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný vypořádal s informacemi zjištěnými z opatřených podkladů pro rozhodnutí a s tvrzeními žalobce a v němž podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel, vyhodnotil soud jako naprosto dostatečné (přezkoumatelné) a plně odpovídající požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. O dostatečném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i jeho rozsah (devět stran). Námitku žalobce, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč shledal azylový příběh žalobce nerelevantním, a že napadené rozhodnutí v tomto směru odporuje správnímu řádu, aktuální judikatuře a zásadám spravedlivého procesu, proto soud shledal zcela nedůvodnou.
17. K namítané neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí soud předesílá, že podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“ Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v ní uveden předmět řízení (o udělení mezinárodní ochrany), označení účastníka řízení (žalobce) i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak splňuje veškeré náležitosti požadované správním řádem. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že nezbytnou součástí výrokové části rozhodnutí je také označení kompetenčních ustanovení definujících věcně a místně příslušný správní orgán. Zákonný požadavek uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, totiž podle názoru soudu cílí primárně na hmotněprávní ustanovení, nikoli na ustanovení upravující pravomoc a příslušnost správního orgánu, podle nichž správní orgán nerozhoduje, pouze z nich odvozuje své oprávnění dané rozhodnutí vydat. Nadto soud poznamenává, že o pravomoci žalovaného rozhodovat ve věcech mezinárodní ochrany nemůže být pochyb, přičemž zkoumání místní příslušnosti nepřichází u žalovaného v úvahu, neboť jde o správní orgán s celostátní působností.

18. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho námitce ohledně nedostatečné identifikace účastníka řízení. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Soud zdůrazňuje, že tento výčet údajů ještě neznamená, že by absence některého z nich automaticky znamenala nedostatečnou identifikaci účastníka řízení. Nelze totiž odhlížet od samotného smyslu identifikace účastníka řízení, který tkví v tom, aby dotýčný byl popsán natolik přesně, aby jej nebylo možné zaměnit s jinou osobou. Žalobce je v napadeném rozhodnutí označen jménem a příjmením, datem narození a evidenčním číslem, které mu žalovaný přidělil, přičemž ve výrokové části rozhodnutí je rovněž uveden právní zástupce žalobce, kterého si žalobce v průběhu správního řízení zvolil. Navíc nelze přehlédnout, že ve správním spisu je založena i kopie cestovního dokladu žalobce se shodnými osobními údaji a fotografií žalobce. Podle názoru soudu tedy byl žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně identifikován, jeho totožnost byla ověřena, a rozhodně tak nemohlo dojít k záměně s jinou osobou, což ostatně žalobce ani netvrdil. Soud proto nesouhlasí ani se závěrem žalobce, který z údajné nedostatečné identifikace dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti považuje soud za nezbytné předeslat, že žalobce jako hlavní důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že pozbyl povolení k trvalému pobytu v České republice, nedovede si představit život v Kazachstánu, chce zůstat v České republice, nepodařilo se mu vyřídit si jinou formu pobytu a žije zde jeho nezletilá dcera. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy mu bylo odebráno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá žalobcem projevené vůli zůstat zde. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

20. K tvrzení žalobce, že mu měl být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu, soud podotýká, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. v Kazachstánu, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce či jeho příbuzní byli členy nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám ani netvrdil, že nějaké potíže v Kazachstánu měl. Naopak uvedl, že tam již delší dobu nebyl (podle poskytnutých údajů potřebných k žádosti o udělení mezinárodní ochrany od svých devíti let a podle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany od svých osmi let). Lze tedy dovodit, že sám nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce sice tvrdil, že je křesťan a že většina obyvatel Kazachstánu jsou muslimové, a proto se obává nepřátelských vztahů, avšak žádnou konkrétní událost vztahující se přímo k jeho osobě neuvedl. Žalobce tedy zůstal toliko u obecného tvrzení obavy z pronásledování z náboženských důvodů, kterou odvozoval z vyprávění blíže neoznačených známých. S touto tvrzenou skutečností se žalovaný obsáhle a přesvědčivě vypořádal na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde zcela správně s odkazem na příslušné podklady vyslovil, že Kazachstán je sekulární stát, jehož ústava zaručuje svobodu vyznání, přičemž nelze dojít k reálnému závěru, že by státní orgány Kazachstánu měly vůči žalobci postupovat nespravedlivě kvůli jeho náboženskému přesvědčení, resp. že by mu v případě potřeby neposkytly náležitou ochranu. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by žalovaný správně uchopil (či nepochopil) institut azylu upravený v § 12 zákona o azylu.
21. Pokud jde o azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalobce by si měl uvědomit, že na jeho udělení nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud v tomto směru neshledal žádné pochybení a neztotožnil se s názorem žalobce, že mu svědčí důvody pro udělení humanitárního azylu. K žalobcovu tvrzení o jeho složité životní situaci, délce pobytu v České republice a problémech spojených s návratem do Kazachstánu, soud připomíná, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, když snaha o legalizaci pobytu či o setrvání v České republice nepředstavují důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.

22. K námitce žalobce, který spatřoval vážnou újmu uvedenou v § 14a odst. 2 zákona o azylu v tom, že by musel opustit území České republiky a zanechat zde svou nezletilou dceru, soud konstatuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Například v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených by měl možnost získat status zákonně pobývající osoby na území České republiky. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. S ohledem na shora uvedené a po prostudování konkrétních okolností tohoto případu soud konstatuje, že v dané věci případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že v řízení vůbec nebylo prokázáno, že žalobce je otcem nezletilé L. S., ačkoli důkazní břemeno v tomto směru tížilo žalobce. Soud dodává, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení podle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho údajnou dceru, a to primárně její matkou, která se o ni starala i po dobu celého pobytu žalobce ve vězení, kde si odpykával nepodmíněný trest odnětí svobody. Žalobcova námitka nepochopení institutu doplňkové ochrany ze strany žalovaného proto není důvodná.
23. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, jehož názor neignoroval (jak žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

namítá), nýbrž se s ním vypořádal. Soud proto nepřisvědčil ani obecnému tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

24. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. října 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.